

at man definerede, hvad ubemidlede var. Fragnævnet stod ret bestemt herpaa; men overfor Paavisningen af, at det var meget vanskeligt at træffe ensartede Bestemmelser i saa Henseende, og at det var meget vanskeligt at definere, hvem der overhovedet overfor de nuværende høje Kulpriser var ubemidlet, frafaldt Nævnet sit Standpunkt, saaledes at det Kvantum, der føres hjem, kommer til Anvendelse til Husholdningsbrug, uden at nogen saadan indskrænkende Bestemmelse er truffet. Begrænsningen kommer alene til at ligge i selve det Kvantum, som er til Stede, og som fordeles til Kommunerne efter Aftale, der er truffet saaledes, at $\frac{1}{3}$ tilfalder Hovedstaden, $\frac{1}{3}$ Købstæderne og $\frac{1}{3}$ Landkommunerne — det er paa Grundlag af Indstilling af et af Kommunerne oprettet Kulkontor og efter Forhandling, hvori alle Parter har deltaget, at dette Forholdstal er blevet fastsat, som i øvrigt ogsaa stemmer med de Bestillinger, der er indkommet fra Kommunerne til Kulkontoret. Ogsaa herom findes Oplysning i Bilagene. Indenfor den nævnte Grænse: 10,000 Tons om Maanedes til hver af disse Parter, vil vedkommende Kommune kunne træffe sine Dispositioner og selv bestemme, paa hvilken Maade den vil disponere over disse Husholdningskul indenfor Kommunens egne Rammer til dens egne Borgere, og til hvilken Pris.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de 10,000 Tons om Maanedes, der er til Statens Disposition, har en Række Institutioner henvendt sig til Ministeriet, og en Del af disse har faaet det Svar, at man fra Ministeriets Side vil kunne give dem Andel i disse Kul. Det er saadanne Institutioner, som, for at tage dem gruppevis, Mergelsporbanerne, væsentlig i Jylland, og endvidere forskellige Skolevirksomheder. De tekniske Skoler, Højskolevirksomheder og andre Skolevirksomheder er begyndt at fremkomme med deres Anmodninger, og saa langt som de 10,000 Tons om Maanedes strækker til, vil man altsaa kunne yde disse Institutioner Andel deri, og de vil modtage den igennem det Kontor, jeg nævnedes for et Øjeblik siden, Kommunerens Fælleskontor. En stor Institution og Forbruger af Kul, nemlig Privatbanerne, har ogsaa anmodet om at faa Andel deri, men har ikke af Ministeriet kunnet faa det paa Grund af Fragnævnets Stilling, idet Nævnet ikke har været at formaa til at yde Fragtgodtgørelse til Privatbanerne under Henvisning til det bestaaende Konkurrenceforhold og under Henvisning til,

at Dampskibene selv bærer deres Kulprisforhøjelse for den indenlandske Farts Vedkommende, idet Satserne for indenlandsk Fragt ikke er forhøjet. Jeg skal lade denne Betragtning staa ved sit Værd og ikke udtale mig for eller imod den, men blot henvise til, at Fragtloven gaar ud fra, at man naar en Overenskomst, og at jeg paa dette Punkt i Modsætning til andre Punkter ikke har kunnet overvinde Modstanden hos Fragnævnet.

§ 5 falder i to Dele. Den første Del af Paragraffen omhandler de Transporter til Kommuner, væsentlig af Gaskul, som har fundet Sted i Tidsrummet fra 12. Maj, da Fragtskatteloven blev givet, til September, da Fragtordningen traadte i Kraft. En Række Kommuner indførte Gaskul og andet Kul til deres Forbrug i dette Tidsrum. Jeg har derfor forhandlet med Fragnævnet om, hvorvidt det vilde yde Fragnedsættelse ogsaa for de Transporter, som fandt Sted, før den endelige Fragtordning traadte i Kraft, men Fragnævnet har stillet sig paa det Standpunkt principielt ikke at yde Godtgørelse af anden Art end gennem faktisk Fragnedsættelse, altsaa ikke Omskrivning til en Pengesum, idet det har ment, at Løven fastsatte Grænsen for den Pengesum, Skibsfarten i rede Penge skal yde. Hvis man lod det blive ved denne Afgørelse, vilde der imidlertid indtræffe det uheldige Forhold, at Kommuner, som i Tidsrummet fra 12. Maj til September har hidført hele deres Forbrug af Gaskul, ikke fik Del i den Godtgørelse, som Kommuner, der har hidført deres Transporter, efter at Ordningen er traadt i Kraft, opnaar, og saaledes vilde maaske Nabobyers Gasværker blive ganske ulige stillede, idet nogle arbejdede med Kul med Fragtgodtgørelse og andre med Kul uden Fragtgodtgørelse. Jeg har nu ikke kunnet løse Spørgsmaalet paa anden Maade end ved at søge Bevilling til at stille de Kommuner, som har faaet deres Transporter af Kul i Tidsrummet fra 12. Maj, indtil Ordningen traadte i Kraft, paa samme Maade som dem, der senere har faaet deres Transporter, ved at yde dem Fragtgodtgørelse i Penge udbetalt af Statskassen. Det Beløb, der her vil blive Tale om, vil ikke overstige 600,000 Kr., og det er altsaa dette Beløb, der søges i § 5's første Del.

Paragraffens anden Del lyder saaledes: „Endvidere bemyndiges Indenrigsministeren til efter Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg indtil 1. Januar 1917 at yde en til Fragnedsættelsen svarende Godt-